

σε τὸν κρότο θὰ τὸν πῆρε διὰ τὸν πυροβολισμό τῆς γαρᾶς, ὃ ὁποῖες ἀπὸ τὰ περισσότερα σπῆτια εἰς τὸν τόπον μας ἀναγγέλλει τὸ κόψιμο τῆς κουλούρας.

Ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε—ἐπανήρχισεν ὁ κ. Κόρτης μετὰ μικρὰν διακοπὴν. — Ἐμεγάλωσα, παντρεύθηκα, εὐτύχησα, εἶδα πραγματικῶς φαιδρὰ καὶ εὐλογημένα Χριστούγεννα εἰς τὴ ζωὴ μου. Καὶ ὅμως εἶνε ἀδύνατο κάθε χρόνο νὰ μὴ θυμηθῶ τὰ παλιὰ, τὰ φοβερὰ Χριστούγεννα τοῦ 1849. Σὰς εἶπα, νομίζω, δι' ἓνα εἰκόνισμα τῆς Γεννήσεως ποῦ εἶχαμε πάνω στὸ τραπεζάκι.... μ' ἓνα κερί ... Δι, εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴ θυμηθῶ σὰ σήμερα τὸ ἀστέρι ποῦ ἐκρέμουνταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ παιδί, ὅπως τῶδλεπα ἐκεῖ ζωγραφιστὸ καὶ τὸ θολὸ καὶ ἀψυχο μάτι τοῦ πατέρα, ὅπως τὸν εἶδα γιὰ τελευταία φορά. Αὐτὰ τὰ δύο σημεῖα μὲ ἀκο-

λουθοῦν καὶ χωρὶς νὰ θέλω καρφῶνω τὰ μάτια μου ἐπάνω τους εἰς τὸ κενόν, καὶ μου σπαράζεται ἡ καρδιά... Ἄ, ναί, ἔπρεπε ἐγὼ, θὰ λέτε μὲ τὸ νοῦ σας—νὰ μὴν ξαναφανῶ πλέον εἰς τραπέζι χριστουγεννιάτικο, καὶ μάλιστα τὸ σφ ζακινθινὸ καὶ παρόμοιο τραπέζι, ὅπως τὸ ἀποψινὸ. Ἔτσι εἶνε... Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρετε ὅτι ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ δυστυχεῖς ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν νὰ ζήνουν τὴν πληγὴν των καὶ οἱ ὁποῖοι εὐρίσκουν μίαν εὐχαρίστησι πικρὴ εἰς τῆς ψυχῆς των. τὸν σπαραγμόν; Δι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πρέπει νὰναποδογυρισθῇ τὸ περιφημον λόγιον τοῦ Δάντου: «Εἶνε μεγάλη ἡδονὴ—θὰ ἔλγῃ ἐγὼ—ἡ ἀνάμνησις τῶν δυστυχῶν ἡμερῶν ἐν τῷ καιρῷ τῆς εὐτυχίας».

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΗΕΙΝΕ

1

Μᾶς ἔδωσ' ἓνα στόμα ὁ Θεός·
ἀλλοίμονο, ἂν δὴ μᾶς εἶχε δώσει!
Καὶ τί δὲ λέν, καὶ πόσα δὲ μιλοῦν
μ' αὐτὸ τὸ ἓνα στόμα τους καμπόσοι.

Τώρα σωπαίνεις, θέλοντας καὶ μὴ,
ἂν τύχη κ' εἶσαι μὲ γεμάτο στόμα·
ἂν εἶχες κ' ἄλλο, . . πόσα ψέμματα
θὲ ρᾶλεγες καὶ τρώγοντας ἀκόμα.

2

Γιούλια σοῦ στέλνω μόλις ξημερώση·
τὰ μάξιφα πουρνό, πουρνό,
Τριαντάφυλλα σοῦ φέρνω, ὅταν ρυκτώση,
ποῦ τᾶκοψα τὸ δειλινό.

Ξέρεις τί λέει, γλυκειά μου περισσότερα,
ἢ μυρωδάτη τους λαλιά;
Νὰ μὲ θυμᾶσαι ὅλη τὴν ἡμέρα,
Νύκτα γὰ μ' ἔχῃς ἀγκαλιά.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

